

Drago drevo!

Pišem ti, ker danes ne morem priti k tebi. Že dolgo si moj prijatelj in vsak dan se pogovarjava. Četudi te ne slišim, razumem, kaj mi želiš povedati.

Občudujem tvojo veličino in mogočnost, predvsem pa umirjenost, ki jo vsakič, ko sem ob tebi, tako radodarno deliš z menoj. Stojiš na tako lepem in mirnem mestu travnika. Ta spokojnost je najbrž tista, zaradi katere imaš tako močne veje, lepe, zelene liste in si prav zavidljivo visoko. Vsak dan te pozdravi jutranji piš vetra, ptice ti zapojejo svojo pesem, topli žarki pobožajo tvoje zelene liste ... Nikamor ti ni treba hiteti, nihče te ne priganja, nihče ne bremeni ...

Oh, ko bi le lahko govorilo ... Tvojim zgodbam najbrž ne bi bilo ne konca ne kraja, saj bi imelo toliko zanimivega, zabavnega in lepega za povedati ... Zagotovo si polno lepih spominov in trenutkov ... Se še spomniš, kako je bilo, ko sem še bila majhna punčka in mi je očka naredil gugalnico, ki jo je privezal na tvoje močne veje? Od takrat sem se prav vsak dan gugala in se pogovarjala s teboj. Zaupala sem ti vse svoje skrivnosti in težave, s teboj delila vse lepe, pa tudi manj lepe trenutke ... Ali pa ko sem dobila majhnega kužka, ki sem ti ga takoj pripeljala pokazat in ti ga predstaviti? Še in še takšnih spominov bi lahko skupaj nanizala ...

Sedaj, ko tako razmišljam o vsem, kar sem ob tebi preživela, se zavedam, koliko si mi dalo. Hvala, da me vedno poslušáš – takrat, ko imam za povedati kaj dobrega, pa tudi, ko se mi zgodi kaj slabega. Veš, jaz ti zaupam in povem vse! Nekateri najstniki svoje skrivnosti zaupajo dnevniku, jaz pa imam tebe. Ti si moj prijatelj, zaupnik, tolažnik ...

Zahvalila bi se ti rada tudi, ker me varuješ in tolažiš. Spomnim se dne, ko se je nenadoma pojavila nevihta. Ulilo se je kot iz škafa in jaz nikakor nisem mogla domov. Takrat si me varovalo in mi s svojo gosto krošnjo, polno temnozelenih listov, nudilo streho nad glavo. Tudi v oporo in tolažbo si mi vselej bilo ... Še zdaj se spomnim, ko sem v šoli dobila svojo prvo slabo oceno. Bila sem zelo žalostna in čisto iz sebe. Stisnila sem se k tebi in ti si me potolažilo. Še sedaj ne vem, kako ti je uspelo, a občutek, ki si mi ga takrat dalo – da se bo vse uredilo – še danes čutim prav tako pristno, kot bi se pravkar zgodilo.

Hm, najbrž se ti včasih zdim tečna, ker toliko govorim. Oh, kaj vse bi dala za to, da bi tudi ti lahko govorilo in mi kaj povedalo ... Z največjim veseljem bi te poslušala, ti dala kak nasvet ali ti pomagala, če bi potrebovalo pomoč. Tako bi se tudi jaz bolje počutila, če bi vedela, da sem tudi jaz lahko pomagala tebi, kot si vselej ti meni. Prav zares, drago drevo, si moj najboljši prijatelj – boljšega si ne bi mogla želeli! ... in za to sem ti iz vsega srca hvaležna!

Danes sem ti napisala pismo, ker ne morem do tebe, jutri pa te zagotovo obiščem. Obljubim ti, da pridem! Kar pripravi svoje mehko zavetje, v katerega se bom udobno namestila, potem pa ti povem zgodbo, ki je še nisi slišal. Ampak o tem jutri!

Se vidiva!

Tvoja prijateljica Lana

